

UN TIQUET DEL SUPER

Mai heu experimentat la sensació de que tot t'irrita? Jo sí, però veig que la gent no s'adona d'aquesta sensació.

Un exemple, fa uns dies vaig anar al supermercat a fer la compra del mes. Al supermercat em vaig trobar a la meua veïna, una dona que no supera els cinquanta anys i es molt arrogant i creguda. Quan es va adonar de la meua presència, em va fer un somriure fals i em pregunté: - Com estàs?

Li responc que tot bé i tota la família bé, ella comença a fer comentaris sobre qualsevol aspecte sobre mi, com sempre, i finalment ens acomiadem.

Arribo a la caixa per pagar tot i m'entreguen el tiquet. Jo mai miro els tiquets perquè no tinc la necessitat, però en aquell moment em picca la curiositat de mirar el tiquet i em vaig adonar que m'havien cobrat unes flors vermelles que jo no havia agafat. Amb una mica de mal de cap, torno a la caixa i parlo amb el noi que m'atés fa una estona. Afortunadament no hi hagut cap problema i m'han tornat els diners.

Després d'aquell incident, arribo a casa i començo a guardar la compra on toca, quan acabo de guardar tot, trobo el tiquet un altre cop amb les flors que em van cobrar i que m'havien semblat veure-les al supermercat. Eren unes flors vermelles petites en un test marró amb un embolcall que combinava amb el color de les flors, eren maques però no tenien res que em cridarà l'atenció.

Cau la nit i em trobo al meu sofa veient la televisió, avorrida de tot, quan de sobte algú toca la meua porta. No espero cap visita.

Obro la porta i de sobte tinc a la meua veïna davant meu, la mateixa del supermercat.

- No fas bona cara. Vols venir al meu pis a passar el temps en comptes d'estar sola i avorrida? - m'ofereix.

Li dic que sí, agafo les claus i ens en caminem cap a la seva porta.

M'ha semblat estrany que em convidés a casa seva, té més pinta que ho fa més per ella, per sentir-se bona persona, que per mi.

Encara que mai he sigut una bona persona, és del tipus de persona que fa saber a la gent que li cau malament i és capaç de traïr fins i tot a un ésser estimat, i jo sempre he sigut el seu objecte de burla.

Sempre que s'enterava d'alguna cosa meua, venia a punxar-me la moral i no sé com s'ho feia per trobar informació meua.

Arribem al seu pis, m'ofereix alguna cosa per veure i acaba portant vi, seiem al seu sofa i ella comença a guiar la conversa, que es torna sobre mi.

Poc a poc, el vi comença a pujar-li al cap amb la mateixa velocitat que els seus comentaris cap a mi es tornen inapropiats al punt de que, subtilment, em falta el respecte.

El que diu comença a cansar-me, ja n'he suportat massa d'aquesta dona durant molts anys i una idea s'origina al meu cap. El fet de que estàs completament borretxa no ajuda gens a la situació, ni a la meua cordura.

Aquesta s'aixeca iriu a riallades mentre intenta caminar. Un impuls em diu que és el moment d'actuar. Disimuladament, m'aixeco i vaig cap a la cuina i agafó un ganivet ben afilat. En agafar-ho, ho tinc ben clar i m'en camino cap a ella, està al terra i continua rient. Les seves riallades em treuen balsa.

Un cop cau el ganivet a la seva gola, silenci. Torna a caure, més silenci. Un silenci que feia temps que el volia i ara que el tinc, no puc parar.

Finalment, acabo amb ella i vaig a netejar-me. De camí al lavabo veig unes flors que em sonen, són les mateixes que les del super mercat.

— Un corb